

26.7.2026 – A kde je tedy to království? – automat.

Čtení: Ezechiel 17,22-24; Marek 4,26-29; Marek 4,30-34

Písňe: 188 – Neskládejte v mocných naději; 204 – Má duše Boha velebí;
275 – Přijď, Králi věčný náš; 288 – Chvaliž Hospodina, slávy;
772 – Kristus má v rukou

Evangelia mezidobí dokážou způsobit, že úplně obyčejný život a ty nejprostší věci se stanou naprosto neobyčejnými. Polovina těch evangelií jsou podobenství nebo přirovnání. Ježíš vypráví o ženě, která zadělává těsto, o zametání domu, o setbě zrna – o samých věcech, které lidé dobře znají z běžného života.

Jaká vize se dnes skrývá v tomto zdánlivě obyčejném podobenství, které tak dobře známe? Je naprosto ohromující. Pán Ježíš říká, že v životě víry existuje taková možnost, že vhodíš jediné zrníčko a z té úplně nepatrné maličkosti vyroste neuvěřitelně veliký strom. Ale pozor – jak roste?

Není třeba nic dělat, aby vyrostl. Pán Ježíš neříká: „Hodte zrníčko do země a potom jezděte secím strojem, hnojte, okopávejte, zalévejte, snažte se.“ Slyšeli jste tady něco takového? Ne.

Ježíš říká: „Ať spíš nebo bdíš, ať je den nebo noc – ono samo roste. Nemusíš nic dělat.“

To je neuvěřitelná vize. Z malého zrníčka během krátké doby vyroste stéblo, potom kmen, veliký strom, slétají se ptáci. Všechno se děje samo(automat).

Je dokonce napsáno, že země „sama od sebe“ vydává plod. V řečtině je tam slovo **automaté**, od kterého pochází naše slovo „automaticky“. Chtěli byste, aby to tak bylo i s vaší vírou?

Aby jediné, co musíte udělat, bylo vhodit jedno zrníčko, a potom se všechno dělo samo?

Obvykle totiž, když přemýšlíme o obrácení nebo o růstu ve víře, spojujeme si to s námahou, s prací na sobě, s předsevzetími, s neustálým úsilím.

A Pán Ježíš říká: existuje taková možnost, že vhodíš zrníčko, jako bys zmáčkl tlačítko – a ono samo vyroste. Boží království samo roste v člověku jako veliký strom. Chtěl bych znát takové tlačítko. Kde je?

Možná to Ježíš říká jen proto, aby nás povzbudil. Anebo mluví o něčem úplně skutečném?

Všimněte si, že všemi dnešními čteními prochází jeden motiv, který se stále opakuje. Je to začátek tohoto mechanismu. V prvním čtení byla řeč o cedru. Z jeho vrcholku byla ulomena větvíčka. Vítr ji odnesl někam daleko, byla zasazena a vyrostl z ní nový strom. Prorok používá úplně obyčejný obraz rozmnožování stromů. Kousek stromu se semeny je přenesen jinač a tam vyroste nový život.

Ale představte si, co musela ta větvíčka prožít. Seděla si klidně na vrcholku velkého stromu. Najednou je ulomena a letí neznámo kam. Kdybych byl takovou větvíčkou, umíral bych strachem.

Totéž se děje v Ježíšově podobenství. V čem spočívá setba?

Rolník vezme zrno do ruky a plnou silou ho hodí někam daleko. Představte si sami sebe, někde vás hodí.

Hořčičné zrníčko je ještě menší. Kdybyste vzali hlavičku špendlíku a rozdělili ji na čtyři části, přibližně tak velké je hořčičné zrníčko. Představte si, co prožívá, když je vloženo do země. Zahrabou ho. Také maličké.

Kdyby zahrabali zaživa vás, byl by to strach a děs.

Podobenství o hořčičném zrně ukazuje, jak velké věci v Božím království vznikají z malých, téměř neviditelných počátků. Klíčové myšlenky tohoto kázání se soustředí kolem tří rozměrů: malosti, růstu a útočiště.

Malý začátek

- Malé zrnko: Ve srovnání s mocným světem začíná Boží víra a působení v tiché, skromné každodennosti.

- Zdánlivá slabost: Jediný dobrý skutek či tichá modlitba vypadají v očích velkého světa jako bezvýznamný prach.

Skrytý a mocný růst

- Síla života: Zrnko zaseté do země čerpá sílu z hloubky a proměňuje se v mohutný keř, který převyšuje ostatní rostliny.

- Působení milosti: Boží království roste v lidských srdcích tiše, bez hluku a lidských kalkulací.

Útočiště pro druhé

- Větve pro ptáky: Vyrostlá rostlina nežije jen pro sebe – poskytuje stín a bezpečný domov unaveným poutníkům.
- Společenství víry: Zralá víra křesťana se stává místem úlevy, pokoje a pomoci pro bližní.

Ve všech těchto obrazech je okamžik, kdy větvička, semínko nebo zrníčko ztrácí úplně všechnu kontrolu.

Jsem přesvědčen, že právě tehdy se může tento mechanismus spustit. **Tehdy, když se člověk vrhne do propasti důvěry v Boha.**

Všimněte si, jak rádi se pojišťujeme.

Říkáme plán B: „Pane Bože, věřím, že mi pomůžeš... ale pro jistotu si připravím nějakou pojistku.“ Jak těžké je poslouchat Ježíšova slova: „Nestarejte se o to, co budete jíst, co budete pít ani čím se budete oblékat.“ Ježíš říká: „Podívejte se na ptáky. Nesejí, nežnou, nepracují, a přesto je váš nebeský Otec živí.“

A my odpovídáme: „To je krásné, ale v opravdovém životě to tak nejde.“

Proč tak často nezažíváme Boží péči? Možná právě proto, že mu nedůvěřujeme.

Zrníčko, které se nechá hodit, letí a vůbec neví, co s ním bude. Prostě letí.

Jestliže s tím letem souhlasí, spustí se v něm určitý automat. Neznám to jen z teorie.

Znám to z praxe. Opravdu to tak funguje. Máme tisíce různých pojistek.

Říkáme: „Pane Bože, kdybych byl úplně poctivý a neudělal si něco bokem, z čeho bych žil? Vždyť přece vidíš, jaký je systém a kdo nám vládne.“

A Bůh odpovídá: „Vidím. A postarám se o tebe i v takovém systému.“

Ale my odpovídáme: „Ne... přece jen si to udělám trochu po svém.“

Říkáme také: „Pane Bože, souhlasím s tvým plánem pro lásku a sexualitu, ale takhle se žít nedá. Trochu si to uspořádám po svém. Nepřehánějme to.“

A právě v okamžiku, kdy se objeví naše „ale“, automat přestává fungovat. Přesně tehdy.

Kdybychom to „ale“ neříkali, Boží království by v člověku rostlo. Protože je to Boží dílo, ne naše.

Ať jíš, spíš, odpočíváš, ať je den nebo noc – ono samo roste. Ani nevíš jak. Ne proto, že bys ho vytvářel ty.

Ono roste samo. Chtěl bych, abyste si dnes položili jednu otázku.

Je ve vás ochota k takovému skoku?

K tomu, aby vás Bůh vzal do své ruky a hodil tam, kam bude chtít?

K tomu, abyste se nechali dokonce i „zahrabat do země“, i když to vyvolává strach a děs?

Protože když člověk důvěřuje, spustí se tento Boží automat.

Toto jsou jedny z těch Ježíšových přirovnání, která se zdají být jednoduchá, ale skrývají v sobě obrovskou hloubku. Hořčičné zrnko je maličké, téměř nepostřehnutelné. A přece, když je zaseto a má čas růst, promění se v něco velkého a silného – ve strom, který poskytuje stín a útočiště ptákům.

Nepřipomíná to snad náš každodenní život?

Ve světě, který miluje „velké věci“ – úspěchy, lajky, výkony – nám Ježíš připomíná, že to, co je skutečně velké, často začíná úplně jinak: v skrytu, v tichosti.

Tak je tomu právě s Božím královstvím, které nepřichází s velkým hlukem a rozruchem, ale roste v trpělivosti a věrném setrvání u Boha. Často začíná jedním dobrým skutkem, odpuštěním, každodenní modlitbou – malými „zrnky“, která zaseta v srdci časem přinášejí velké plody.

Co je důležité: není to člověk, kdo „dělá“ Království velkým – on jen zasévá. Růst a proměna patří Bohu. Je to Jeho milost, díky níž se něco malého stává mocným. Tak je tomu s Církví, která z hrstky učedníků vyrostla v společenství zahrnující celý svět. Podobně tomu může být i ve tvém životě.

A otázka zůstává stále stejná: **Opravdu tomu věříme? Odvážíme se Bohu důvěřovat?**